

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci navrhovateľky **M. - S. spol. s r. o., B., X., IČO: X.**, zastúpenej **Mgr. Z. Z.**, advokátkou spoločnosti **A. Z. Z., s.r.o.**, so sídlom T., proti odporkyňi **Rade pre vysielanie a retransmisii**, Dobrovičova č. 8, 810 09 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/37/2010 z 06. júla 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/37/2010 z 06. júla 2010 **z r u š u j e** a vec jej **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Odporkyňa je **p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume 302,68 eura k rukám JUDr. Z. Z., A. Z. Z., s. r. o., so sídlom T., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Opravným prostriedkom napadnutým rozhodnutím č. RP/37/2010 zo dňa 06. júla 2010 odporkyňa – Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) v správnom konaní č. 174PgO/0-2161/2009, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov postupujúc podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii, rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 31 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 17. marca 2009 o cca 19:00 hod. odvysielala v rámci programu Televízne noviny informácie týkajúce sa programu mimoriadna relácia Na telo, ktoré naplnili definíciu skrytej reklamy podľa § 31 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. za čo jej uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 10.000,- eur, slovom desaťtisíc euro.

Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a že v zmysle § 67 ods. 10 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: 7000088921/8180, VS 3710, KS 6548.

Rozhodla tak po tom, čo jej predchádzajúce rozhodnutie v tejto veci bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky(ďalej len „Najvyšší súd“) z 20. mája 2009 sp. zn. 8SŽ/6/2009 a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že bolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení.

Svoje nové rozhodnutie Rada odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, písomným prepisom príslušnej časti programu „Televízne noviny“, vzhľadnutím záznamu vysielania dotknutého programu, neuznając argumenty navrhovateľky uvedené v jej vyjadrení v správnom konaní.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že z definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. vyplývajú kritériá, ktoré musia byť kumulatívne naplnené na to, aby mohlo ísť o skrytú mediálnu komerčnú komunikáciu. Ako už bolo uvedené, v záujme ochrany práv, chránených záujmov a ochrany právnej istoty účastníka konania Rada zároveň skúmala aj naplnenie kritérií definície skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného v čase odvysielania predmetného programu.

Rada opätovne skonštatovala, že v danom prípade predmetné informácie, aj s prihliadnutím na ich nepochybnú spravodajskú výpovednú hodnotu sa ako celok, vzhľadom na ich spôsob spracovania primárne zameriavali na samotný program, jeho

moderátorku a jeho špeciálny spôsob spracovania, čím v konečnom dôsledku upriamili pozornosť recipienta na tento konkrétny program a jeho spôsob spracovania a teda recipienta nepriamo nabádali, aby sledoval práve tento program. Rada s poukazom na tento fakt s prihliadnutím na obsah, formu a spôsob spracovania týchto informácií dospela k záveru, že v tomto prípade prevažovala zložka propagačná nad zložkou informačnou, resp. spravodajskou a teda tieto informácie propagovali program **Mimoriadna relácia Na telo zo dňa 17. marca 2009, a teda plnili reklamný účel.** Z tohto dôvodu je zrejmé, že toto kritérium bolo v predmetnom programe naplnené tak z hľadiska definície skrytej reklamy, ako aj definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie.

Zotrvala aj na svojom predchádzajúcom právnom názore, že dané informácie boli využívané na reklamný účel zámerne a že bola daná možnosť uvedenia verejnosti do omylu obsiahnutá v samotnej podstate informácie využívané na reklamný účel.

Pokiaľ ide o výšku pokuty, poukázala na to, že navrhovateľka bola od účinnosti zákona č. 308/2000 Z. z. sankcionovaná za porušenie ustanovenia § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. v minulosti a bola jej uložená pokuta 200.000,- Sk rozhodnutím č. RP/57/2008 zo dňa 23. októbra 2007, právoplatné dňa 06. februára 2008.

Rada pri určovaní pokuty za porušenie povinnosti ustanovenej v § 31 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, trvanie správneho deliktu, predmetný rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia a následky porušenia povinnosti. Taktiež argumentovala objektívnou zodpovednosťou navrhovateľky za správny delikt.

Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka na súde v zákonnej lehote opravný prostriedok (§ 250 I a nasl. OSP) namietajúc, že Rada vydala rozhodnutie po uplynutí lehoty stanovenej zákonom. Mala za to, že objektívna lehota na vydanie rozhodnutia vo veci uplynula dňa 17. januára 2009 a subjektívna lehota na vydanie rozhodnutia vo veci uplynula dňa 17. marca 2010. Poukázala na ustanovenie zákona č. 308/2000 Z. z., § 64 ods. 7, ktorý síce ustanovuje trojmesačnú lehotu, v rámci ktorej od doručenia zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu je Rade povinná najneskôr opätovne vo veci rozhodnúť. Avšak toto ustanovenie nestanovuje a ani nikde v zákone sa tak neukladá, že počas lehoty, v rámci ktorej Najvyšší súd rozhoduje o opravnom prostriedku navrhovateľky vo veci samej neplynie alebo prestáva plynúť po túto dobu lehota, ktorá stanovuje správnomu orgánu povinnosť rozhodnúť v danej veci. Táto skutočnosť nevyplýva explicitne so žiadnych ustanovení zákona, preto vychádzajúc z dôvery v zákon ako aj v jednotnosť v rozhodovacej činnosti správneho orgánu

má navrhovateľka za to, že lehota na opätovné rozhodnutie vo veci v lehote uvedenej v ustanovení § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. uplynula dňa 21. marca 2010, teda v jednoročnej prekluzívnej lehote.

Navrhovateľka taktiež poukázala, že z odôvodnenia rozhodnutia odporkyne je zjavné, že odporkyňa použila novú právnu úpravu, a to aj napriek skutočnosti, že program Televízne noviny bol odvysielaný pred dňom nadobudnutia účinnosti novej právnej úpravy zákona č. 308/2000 Z.z. Poukázala na neexistenciu prechodných ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. v novej právnej úprave, umožňujúcich použitie novej právnej úpravy aj na konanie a skutky subjektov, ku ktorým došlo pred dňom nadobudnutia účinnosti novej právnej úpravy. Podľa navrhovateľky, uvedeným postupom Rada porušila základný princíp právneho štátu zakotvený v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), a preto je napadnuté rozhodnutie nezákonné.

Ďalej namietala, že aby došlo k naplneniu skutkového stavu vysielania skrytej reklamy, musí **dôjsť ku kumulácii** nasledovného:

1. slovná alebo obrazová informácia o tovare, službe, obchodnom mene, ochrannej známke, prípadne o činnostiach výrobcu tovarov alebo poskytovateľa služieb,
2. odvysielaná v programe,
3. **zámerne využitá na reklamné účely,**
4. informácia sa považuje za zámernú najmä vtedy, ak sa uskutočňuje **za odplatu, alebo za inú protihodnotu,**
5. čím môže byť verejnosť uvedená do omylu o podstate tejto informácie.

Podľa názoru navrhovateľky posudzovaný príspevok zo dňa 17. marca 2009 odvysielaný v čase cca o 19:00 hod. v relácii Televízne noviny obsahoval výlučne skutočnosti informačného charakteru. Navrhovateľka mala za to, že všetky použité výrazové prostriedky boli výlučne výpovedného, informačného a spravodajského, aktuálneho charakteru vo verejnom záujme, neboli zámerne manipulované, zostrihané a podkreslené inými výrazovými prostriedkami tak, ako je to bežné z reklamnej praxe, ktorá pre propagáciu používa expresívnosť, nátlakovosť, farebnosť, zámernosť, prezentovanie výnimočnosti, jedinečnosti, nezameniteľnosti a nutnosti vlastniť, získať, používať. Namietala, že príspevok svojim spracovaním nesmeroval k propagácii iba informoval o skutočnostiach spravodajského a publicistického charakteru, nebol dokreslený charakteristickými obrazovo vizuálnymi znakmi následne vysielanej relácie, neobsahoval údaj o čase vysielania. Mala za to, že išlo o bežný príspevok spravodajského charakteru a že divák nebol uvedený do omylu o podstate informácie, pretože išlo o upozornenie diváka na relácie spojené s vecami všeobecného

verejného záujmu, nie o reklamu na vlastné vysielanie. Ďalej poukázala na to, že ak má byť takéto vysielanie, ako je napadnuté vysielanie zo dňa 17. marca 2009, považované za porušenie ustanovení § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. musia byť kumulatívne naplnené všetky podmienky definované v predmetnom ustanovení zákona a tieto musia byť aj relevantne navrhovateľom preukázané, pričom v zmysle platnej právnej úpravy ako aj judikatúry, treba trvať aj na tom, aby takéto správne uváženie rady bolo v odôvodnení rozhodnutia o uložení sankcie konkrétne uvedené.

Preto podľa navrhovateľky z odôvodnenia rozhodnutia musí byť teda zrejme nielen to, čo v obsahu odvysielanej relácie považuje Rada za naplňujúcu definíciu skrytej reklamy, ale predovšetkým z akých dôvodov to považuje za naplňujúcu definíciu skrytej reklamy. Ak má Rada zato, že je schopná sama posúdiť nielen povahu konkrétnej relácie, ale predovšetkým všeobecnú schopnosť posudzovaných televíznych programov naplniť definíciu skrytej reklamy, a tým naplniť reklamný účel a uviesť diváka do omylu o podstate takejto informácie, potom musí v tomto smere nielen viesť riadnu a zrozumiteľnú argumentáciu, t. j. tiež vyložiť, o aké premisy ohľadne schopnosti uviesť diváka do omylu o podstate informácie svoje závery opiera a akým poznaním tieto premisy odôvodňuje. Ide teda o to, aby závery Rady neboli len špekuláciami, založenými na subjektívnych odhadoch, pocitoch alebo dojmach. Na nutnosti uviesť v odôvodnení rozhodnutia o sankcii takúto presnú, náležitými skutkovými zisteniami opodstatnenú a logicky vystavanú argumentáciu je nutné trvať hlavne práve v prejednávanej veci, lebo Rada vo výroku napadnutého rozhodnutia výslovne tvrdí nie to, že by odvysielaný príspevok mohol naplniť definíciu skrytej reklamy, teda, že k takémuto negatívnemu následku už skutočne prišlo.

Taktiež poukázala na rozsudok Mestského súdu v Prahe, č. 8 Ca 297/2007-43.

Podľa navrhovateľky, keď zákon zakazuje skrytú reklamu, chráni predovšetkým spotrebiteľa, teda diváka TV vysielania. Divák by teda nemal byť uvedený do omylu o podstate takto podávanej informácie, nakoľko divák neočakáva informácie reklamného charakteru v spravodajskej relácii. Uviedla, že z obsahu spisového materiálu v tomto konaní je zrejme, že rada pristúpila k správne konaniu a následnému sankcionovaniu na základe sťažnosti divákov, ktorý namietali, že v programe s názvom Televízne noviny dňa 17.marca 2009 bola odvysielaná vlastná propagácia vysielania navrhovateľky. Rada si toto stanovisko osvojila a len ho bližšie konkretizovala vrátane právneho posúdenia. Predmetom tohto konania je podľa názoru navrhovateľky príspevok spravodajského informačného charakteru, ktorý v rámci žurnalistickej praxe vychádza z princípov a zásad žurnalistiky a žurnalistických postupov. Ničím nevymedzuje z rámca týchto zásad. Nie je v tomto

príspevku zrejme akákoľvek odplatnosť vzťahu medzi tým istým subjektom, ktorý je tak vysielateľom spravodajskej relácie s názvom Televízne noviny, ako aj vysielateľom relácie s názvom Mimoriadna relácia Na telo. Príspevok zásadným spôsobom nijak nereklamoval niečo iné, nové, prevratné, výsadné, čo by už divák nemal možnosť v predchádzajúcom vysielaní navrhovateľky zhliaďnúť, spoznať, o čom by nemal predchádzajúcu informáciu. Naopak opätovne uvádza, že v danom konkrétnom prípade sa jednalo výsostne o nanajvyššie aktuálne informácie, informácie vysielané vo verejnom záujme. Posudzovanie oprávnenosti vysielateľ takého informácie v relácii spravodajského charakteru, teda vysielateľ informácie o ďalšom vysielaní vysielateľa nemožno posudzovať dogmaticky a paušalizovane, ale vždy v nadväznosti na konkrétny prípad, nakoľko zákon ani výkladová správa k zákonu neobsahuje jednotné a exaktné pravidlá ani výpočtom ani všeobecne. Preto navrhovateľka považuje výklad Rady, ktorá má za to, že príspevok o relácii Mimoriadna relácia Na telo o jej obsahu odvysielaný v rámci spravodajskej relácie s názvom Televízne noviny bol skrytou reklamou vysielateľa na vlastné vysielanie za dogmatický a zúžený s ohľadom na definíciu skrytej reklamy podľa zákona, na kumulatívne naplnenie všetkých zákonom stanovených podmienok pre uplatnenie sankcií z dôvodu porušenia ustanovenia § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z..

Rovnako navrhovateľka namietala zámernosť svojho konania a uvedenie verejnosti do omylu o podstate informácie, nakoľko je zrejme, že divák v relácii spravodajského charakteru očakáva alebo môže očakávať ďalšie informácie spravodajského alebo publicistického charakteru, naopak mala za to, že informácie o programe Mimoriadna relácia Na telo odvysielané v relácii Televízne noviny niesli jasné spravodajské rozlišovacie znaky a informácie, ktoré v príspevku odzneli je možné považovať za informácie vysielané vo verejnom záujme. Navrhovateľka sa domnieva, že rozhodnutie Rady č. RP/37/2010 zo dňa 06. júla 2010 nedostatočne uchopila právnu podstatu rozdielu medzi propagáciou v zmysle definície skrytej reklamy, tak ako ju definuje znenie zákona č. 308/2000 Z. z. a informáciou z informačným charakterom tak, ako vyplýva z bežnej žurnalistickej praxe. Zároveň má za to, že vysielaním zo dňa 17. marca 2009 neprišlo ku kumulatívne naplneniu všetkých podmienok, ktoré pre zrejme a nespochybniteľné porušenie ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii v časti definície skrytej reklamy, tak ako to zákon vyžaduje.

Na záver namietala výšku uloženej finančnej sankcie a jej odôvodnenosť. Túto považuje vzhľadom na predchádzajúcu argumentáciu za vysokú a neprimeranú a má za to, že dôvody, ktorými Rada odôvodňuje uloženie sankcie vo výške 10.000,- eur nie sú dostatočné, v podstate kopírujú rozsah dôvodov uvedených v pôvodnom rozhodnutí

RP/39/2009 a ničím neprekračujú zbežný výpočet dôvodov uloženia sankcie, ktorý vymedzuje zákon.

Na základe vyššie uvedených argumentov a dôkazov mala za to, že rozhodnutie č. RP/37/2009 zo dňa 6. júla 2010 bolo vydané oneskorene, na základe nesprávnej právnej normy, je nedostatočne odôvodnené, čo do právneho, ako aj skutkového stavu. Žiadala preto rozhodnutie odporkyne vo veci uloženia pokuty vo výške 10.000,- eur /slovom: Desaťtisíc euro/ za porušenie § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. zrušiť a vec vrátiť odporkyňi na ďalšie konanie.

Uviedla, že v prípade úspechu si uplatňuje náhradu trov konania.

Odporkyňa vo svojom obsiahlom písomnom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku, ktorý navrhovateľka podrobnejšie odôvodnila v troch dôvodoch, uviedla, že:

1. nesúhlasí s tvrdením navrhovateľky, že napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v jednoročnej objektívnej lehote. V tejto súvislosti s poukazom na ustanovenie § 246d OSP uviedla, že plynutie lehoty bolo prerušené počas trvania súdneho konania. Uviedla, že skutok vymedzený v pôvodnom rozhodnutí RP/39/2009 sa stal dňa 17. marca 2009 a opravný prostriedok voči nemu bol na Najvyšší súd podaný dňa 29. októbra 2009, to znamená, že do tohto dátumu uplynulo z ročnej objektívnej lehoty **7 mesiacov a 12 dní**. Rozhodnutie Najvyššieho súdu o zrušení RP/39/2009 bolo odporkyňi doručené dňa 11. júna 2010 a tá následne vo veci vydala nové rozhodnutie – RP/37/2010, ktoré bolo navrhovateľke doručené dňa 09. augusta 2010, čím z objektívnej lehoty uplynul ďalší **1 mesiac a 29 dní**. Podľa odporkyne spolu teda z objektívnej ročnej lehoty uplynulo **9 mesiacov a 11 dní**.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že navrhovateľkou uvádzaná objektívna lehota počas súdneho konania na Najvyššom súde neplynula, a preto odporkyňou vydané napadnuté rozhodnutie bolo vydané v rámci **1 ročnej objektívnej lehoty**. Uvedený argument navrhovateľky je teda neopodstatnený.

2. zdôrazňuje, že si bola počas celého správneho konania vedomá zásady zákazu retroaktívneho pôsobenia právnej normy v neprospech páchatel'a, ktorá sa nepochybne vzťahuje aj na oblasť správneho trestania. Dôvody, pre ktoré odporkyňa aplikovala ustanovenia § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., namiesto § 32 ods. 12 sú podrobne rozvedené v napadnutom rozhodnutí (strana 5 až 6). Odporkyňa zároveň dodáva, že v záujme ochrany práv navrhovateľky skúmala naplnenie skutkovej podstaty predmetného správneho deliktu tak z hľadiska „pôvodného“ ustanovenia § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z. z.

účinného do 14. decembra 2009, ako aj z hľadiska „nového“ ustanovenia § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného od 15. decembra 2009.

Odporkyňa bola toho názoru, že aplikovaním ustanovenia § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. na predmetný skutkový stav neporušila princíp právneho štátu, konkrétne princíp zákazu retroaktivity v neprospech „páchatel'a“ a z neho vyplývajúci princíp právnej istoty, hoci toto ustanovenie po formálnej stránke v čase spáchania predmetného správneho deliktu ešte neexistovalo. Poukazuje pritom na fakt, že obsahová stránka, teda skutková podstata predmetného správneho deliktu v čase jeho spáchania existovala, a to konkrétne v § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009. Z uvedeného zrejme vyplýva, že hoci sa ustanovenie § 32 ods. 12 „pôvodného“ znenia zákona novelou č. 498/2000 Z. z. zmenilo na ustanovenie § 31a ods. 4 a pojem v ňom obsiahnutý – skrytá reklama, sa zmenil na nový pojem skrytá mediálna komerčná komunikácia, obsahová stránka, teda skutková podstata predmetného správneho deliktu ostala prakticky nezmenená a existovala tak v čase spáchania správneho deliktu (počas účinnosti „pôvodného“ zákona), ako aj v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Odporkyňa poukázala najmä na skutočnosť, že zákon č. 498/2009 Z. z., ktorým sa novelizoval zákon č. 308/2000 Z. z. spôsobil iba formálnu zmenu predmetného ustanovenia, keď § 32 ods. 12 bol v novej právnej úprave systematicky zaradený do § 31a ods. 4, pričom povinnosť v ňom ustanovená ostala rovnaká. Jediná zmena, ktorá touto novelou nastala, bolo rozšírenie povinného subjektu, a to aj na poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ktorá sa však predmetného konania netýka a nie je teda v neprospech navrhovateľky. Z uvedeného vyplýva, že konanie, za ktoré odporkyňa udelila navrhovateľke sankciu, bolo sankcionovateľné, tak v čase keď sa ho navrhovateľka dopustila, ako aj v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Odporkyňa tiež uviedla, že sa nemôže stotožniť s názorom navrhovateľky, že z dôvodu zmeny označenia § 32 ods. 12 na § 31a ods. 4 je aplikácia tejto normy porušením zásady zákazu retroaktivity. Odporkyňa zastáva názor, že výklad, ktorý by znemožňoval aplikovať uvedené ustanovenie len z dôvodu jeho „prečíslovania“, pričom obsah normy ostal rovnaký, by bol príliš formalistický a nielen, že by jeho účelom nebola ochrana právnej istoty sankcionovaného subjektu, ale ešte by aj znemožňoval postihovať konanie, ktoré bolo sankcionovateľné, tak v čase jeho spáchania, ako aj v čase rozhodovania o ňom. Takýto výklad by striktno formálny aspekt legality neodôvodnene a neúčelne nadrad'oval nad materiálny aspekt legality, čo by bolo v rozpore s koncepciou materiálneho právneho štátu, ktorým Slovenská republika nepochybne je.

Na základe uvedených dôvodov odporkyňa konštatovala, že sa s absenciou intertemporálnej normy k zmenám účinným k 15. decembra 2009 vysporiadala zákonným spôsobom, pričom rešpektovala základné princípy materiálneho právneho štátu. Pre úplnosť odporkyňa uviedla, že v prípade správnych konaní, ktoré boli správnym deliktom iba podľa „pôvodnej“ právnej úpravy účinnej do 14. decembra 2009, alebo iba podľa novej právnej úpravy účinnej od 15. decembra 2009 tieto správne konania zastavila (retroaktivita v prospech páchatel'a) nakoľko udelenie sankcie by bolo v rozpore so všeobecnou úpravou správneho práva, ako aj s ústavnými princípmi.

3. K tvrdeniu navrhovateľky, že v predmetnom príspevku odvysielané informácie boli informáciami vo verejnom záujme odporkyňa uviedla, že v napadnutom rozhodnutí nespochybnila skutočnosť, že informácie odvysielané o avizovanom programe Mimoriadna relácia Na telo boli informáciami o programe vo verejnom záujme v zmysle § 3 písm. k/ zákona č. 308/2000 Z.z., zároveň však dodáva, že táto skutočnosť nemá žiadny vplyv na to, či tieto informácie naplnili definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie (skrytej reklamy do 14. decembra 2009). Z ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. nevyplývajú žiadne osobitné povinnosti alebo úľavy pre skrytú mediálnu komerčnú komunikáciu (skrytú reklamu do 14. decembra 2009), ktorá sa týka programu vo verejnom záujme.

Argument navrhovateľky, v ktorom uvádza, že obdobne postupovala aj v minulosti bez vyodenia sankčnej zodpovednosti zo strany odporkyne je z hľadiska rozhodnutím RP/37/2010 sankcionovaného správneho deliktu bezpredmetný. Odporkyňa skúma odvysielané programy buď z vlastného podnetu, alebo na základe podnetu vyplývajúceho zo sťažnosti. Z dôvodu obmedzených možností z hľadiska kapacity nie je odporkyňa schopná skúmať všetky programy a v nich príspevky. Z hľadiska predmetného rozhodnutia a v ňom posudzovaného skutkového stavu je rozhodujúce, že daným skutkovým stavom sa odporkyňa zaoberala prvý krát, pričom dospela k záveru, že jeho odvysielaním došlo k porušeniu § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14.12.2009, resp. § 31a ods. 4 citovaného zákona účinného od 15.12.2009. Každý program, resp. príspevok má svoj osobitný skutkový stav a odporkyňa ho skúma tak z hľadiska jeho obsahu, ako aj formy a spôsobu spracovania. Aj z uvedeného dôvodu nemožno súhlasiť s vyššie uvedenou argumentáciou navrhovateľky ohľadne nesankcionovania údajne obdobného konania z roku 2006 zo strany odporkyne.

Čo sa týka argumentu navrhovateľky o absencii prostriedkov z reklamnej praxe, odporkyňa uvádza, že pri skrytej mediálnej komerčnej komunikácii je použitie navrhovateľkou uvádzaných reklamných techník prakticky vylúčené, a to z dôvodu podstaty tohto inštitútu. Podstatou skrytej mediálnej komerčnej komunikácie je skutočnosť,

že divákovi sú propagačné informácie podsúvané skrytou, nenátlakovou formou, pričom sú „zaobalené“ v rámci kontextu programu. Preto, ak by uvedený príspevok takéto reklamné techniky obsahoval, nejednalo by sa už o skrytú mediálnu komerčnú komunikáciu, ale o klasickú reklamu. Z tohto dôvodu považuje odporkyňa uvedený argument navrhovateľky za bezpredmetný.

Odporkyňa poukázala na to, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia venovala náležitú pozornosť riadnemu zdôvodneniu záverov, ku ktorým počas správneho konania dospela, uviedla skutočnosti a argumenty, ktorými sa riadila pri hodnotení splnenia jednotlivých kritérií. Nesúhlasila s navrhovateľkou, že závery Rady sú len „špekuláciami, založenými na subjektívnych pocitoch a dojmach“, nakoľko Rada sa pri odôvodnení napadnutého rozhodnutia opiera o judikatúru najvyššieho súdu a správnu úvahu použila len v prípadoch, v ktorých to vyplýva z formulácií obsiahnutých v zákone, teda v prípadoch, kde zákon používa pojmy bez uvedenia ich legálnej definície.

Tvrdenie navrhovateľky, že odporkyňa si len osvojila stanovisko sťažovateľa a bližšie ho konkretizovala je podľa odporkyne nepravdivé a zavádzajúce. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, správny orgán začne správne konanie buď na základe návrhu účastníka konania alebo z úradnej moci. Zdrojom informácií pre Radu, ako sa dozvie o dôvode pre začatie správneho konania ex offio, je buď vedomosť získaná z vlastnej činnosti, alebo z oznámení a podnetov fyzických či právnických osôb, resp. iných subjektov. Je len na Rade, aby posúdila, či sú splnené zákonné podmienky na začatie konania, ak áno, do akej miery. Sťažnosťou je Rade oznámené, že mohol byť porušený zákon. Až po zistení skutkového stavu Rada vyhodnotí sťažnosť v súlade s § 14a zákona č. 308/2000 Z. z. buď ako neopodstatnenú, nepreskúmateľnú, alebo začne správne konanie. Rada v prípade správneho konania č. 174-PgO/0-2161/2009 po doručení sťažnosti zistila skutkový stav veci a dospela k záveru, že existuje podozrenie z porušenia zákonného ustanovenia, pre ktoré je nutné začať v danej veci správne konanie. V rámci správneho konania, na základe analýzy skutkového stavu dospela odporkyňa správnu úvahou k záveru, že odvysielaným obsahom došlo k naplneniu skutkovej podstaty skrytej reklamy, resp. skrytej mediálnej komerčnej komunikácie bez ohľadu na námietky uvádzané sťažovateľom v sťažnosti.

Námietku navrhovateľky, že daný príspevok spravodajského informačného charakteru, ktorý v rámci žurnalistickej praxe vychádza z princípov a zásad žurnalistiky a žurnalistických postupov, Rada nespochybnila. Skúmala však napadnutý komunikát z hľadiska naplnenia

jednotlivých kritérií skrytej mediálnej komerčnej komunikácie a dospela k záveru, že došlo ku kumulatívne naplneniu týchto kritérií, na základe čoho skonštatovala, že došlo k porušeniu príslušného zákonného ustanovenia. Odplacnosť je jedným z pojmových znakov reklamy, ktorá je definovaná v § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. ako „akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru, alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov, alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávateľom reklamy, alebo vysielateľom“. Aj keď inštitút skrytej mediálnej komerčnej komunikácie je odlišný od inštitútu reklamy, je možné použiť definíciu reklamy podpora aj na vymedzenie pojmov odplacnosť, či reklamný účel. V zmysle definície reklamy nemusí byť odvysielanie informácie nevyhnutne odplacné, v zmysle zákonnej definície reklamy postačuje, ak je daná informácia odvysielaná za inú podobnú protihodnotu, napr., ak je zámerom vysielateľa dosiahnutie iného účinku, v tomto prípade zvýšenie sledovanosti predmetným príspevkom propagovaného programu. Tvrdenie navrhovateľky, že príspevok zásadným spôsobom nereklamoval nič nové, prevratné, je bezpredmetné z pohľadu naplnenia kritérií skrytej mediálnej komerčnej komunikácie. V zmysle definície uvedeného inštitútu je rozhodujúce, že odvysielané informácie priamo alebo nepriamo propagovali následne odvysielaný program, teda z hľadiska naplnenia jednotlivých kritérií postačuje, ak ide len o „nepriamu“ propagáciu, resp. zámerné využitie odvysielanej informácie na reklamné/propagačné účely. Ako už bolo uvedené vyššie, skutočnosť, že išlo o aktuálne informácie a informácie vo verejnom záujme, je z pohľadu porušenia ustanovenia § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. bezpredmetné.

Odporkyňa súhlasila s tvrdením navrhovateľky, že k posudzovaniu možného porušenia zákonných ustanovení nie je možné pristupovať paušalizovane a dogmaticky. Ako už bolo uvedené aj vyššie, Rada vždy podrobne skúma daný skutkový stav, ktorý v rámci správneho konania vyhodnotí a svoju správnu úvahu vrátane záverov, ku ktorým dospela uvedie v odôvodnení rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že odporkyňa postupuje ku každému možnému porušeniu zákona vždy individuálne, na základe zisteného skutkového stavu. Odporkyňa sa podrobne vysporiadala s navrhovateľkou vyššie namietanými kritériami skrytej mediálnej komerčnej komunikácie, ktoré podrobne rozviedla na stranách 6 až 12 napadnutého rozhodnutia. V rámci správnej úvahy posudzovala odporkyňa v predmetnom príspevku odvysielané informácie z hľadiska ich obsahu, spôsobu a formy spracovania, t. j. či tieto informácie boli zvukovo-obrazovou informáciou odvysielanou v rámci programu, ktorá by bola navrhovateľkou zámerné využitá na priamu alebo nepriamu propagáciu avizovaného

programu, čím by mohol byť respondent uvedený do omylu a dospela k záveru, že informácie o pripravovanom programe Mimoriadna relácia Na telo odvysielané v programe Televízne noviny zo dňa 17.03.2009 o cca 19:00 hod. naplnila všetky kritériá definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie v zmysle § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. ako aj kritériá definície skrytej reklamy v zmysle § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000 Z. z. (účinného do 14.12.2009) a ich odvysielaním teda došlo k porušeniu povinnosti ustanovenej § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. (§ 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14.12.2009).

K námietke ohľadom výšky uloženej pokuty odporkyňa uviedla, že rozhodovala o výške pokuty v rámci zákonom zverenej správnej úvahy a vysporiadala sa s taxatívne vymenovanými kritériami pre určenie jej výšky uvedenými v § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. V napadnutom rozhodnutí uviedla výšky pokút naposledy uložených navrhovateľke a vzhľadom na opakované porušenie § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., na ktoré poukázala i pri hodnotení miery zavinenia a na zvyšné kritéria uvedené v § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., pristúpila k uloženiu vyššej pokuty, keďže doteraz uložené pokuty nepôsobili dostatočne preventívne. Odporkyňa dospela k záveru, že závažnosť správneho deliktu – skrytej mediálnej komerčnej komunikácie spočíva v propagácii pripravovaného programu tak, že je spôsobilý uviesť diváka do omylu o podstate programom sprostredkúvanej informácie a následkom takéhoto správneho deliktu je potom nevyhnutne možnosť, že divák bude uvedený do omylu o podstate informácií.

Odporkyňa mala teda za to, že pri zdôvodnení výšky sankcie postupovala v súlade so zákonom a zásadami logického myslenia a považuje napadnuté rozhodnutie za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, výšku pokuty považuje tiež za plne odôvodnenú, v predmetnom správnom konaní sa riadne vysporiadala s argumentmi navrhovateľky a napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani postup odporkyne v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené odporkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/37/2010 zo dňa 06. júla 2010 potvrdil.

Najvyšší súd, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal v rozsahu opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, napadnuté rozhodnutie odporkyne prejednal

bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250f ods. 3 OSP, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu odporkyne č. 174-PgO/0-2161/2009 a so správou o šetrení sťažností č. 1144/57-2009, č. 1138/56-2009 zo dňa 23. marca 2009 a č. 1157/58-2009 zo dňa 24. marca 2009, z administratívneho spisu pripojeného k spisu sp. zn. 8SŽ/6/2009 a dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne je potrebné opätovne zrušiť a vec jej vrátiť na ďalšie konanie pre vážne procesné i hmotnoprávne pochybenia.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí

skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správny orgán ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zistil, že skutkový stav - odvysielanie príspevku obsahujúceho informácie o pripravovanom programe Mimoriadna relácia na telo na M. v spravodajskej relácii Televízne noviny dňa 17. marca 2009 v čase cca o 19:00 hod. - naďalej nie je medzi účastníkmi sporný.

Úlohou najvyššieho súdu preto v zmysle námietok navrhovateľky bolo opätovne posúdiť, či navrhovateľka odvysielaním tohto programu porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či teda sankcia bola uložená v súlade so zákonom.

Navrhovateľka v podanom opravnom prostriedku namietala skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané po uplynutí jednoročnej zákonnej lehoty.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009 Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.

Podľa § 246d veta prvá OSP, ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú.

Z uvedeného je zrejmé, že plynutie prekluzívnej lehoty ustanovenej v § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. bolo prerušené počas konania na Najvyššom súde o opravnom prostriedku, ktorý navrhovateľka podala proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/39/2009 zo dňa 08. septembra 2009. Z ustanovenia § 246d veta prvá OSP, konkrétne z formulácie „lehoty pre zánik jasne vyplýva, že prerušenie plynutia lehôt sa týka aj prekluzívnej lehoty, čo je jednoznačne vyjadrené v slove „zánik“.

K tvrdenému porušeniu povinnosti došlo dňa 17. marca 2009. K prerušeniu plynutia jednoročnej prekluzívnej lehoty došlo v čase konania o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/39/2009-30 zo dňa 08. septembra 2009, vedenom na Najvyššom súde pod sp. zn. 8SŽ/6/2009, v čase od doručenia opravného prostriedku Najvyššiemu súdu dňa 29. októbra 2009 do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu č. k. 8SŽ/6/2009-30 zo dňa 20. mája 2009, t. j. do dňa 11. júna 2010. Napadnuté rozhodnutie odporkyňa vydala dňa 06. júla 2010. Prekluzívna jednoročná lehota plynula v období od 18. marca 2009 do 28. októbra 2009 (t. j. odo dňa nasledujúceho po dni, keď došlo k porušeniu zákona do dňa predchádzajúceho dňu začatia odvolacieho konania proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/39/2009) a v období od 12. júna 2010 do 06. júla 2010 (t. j. v čase odo dňa nasledujúceho po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8SŽ/6/2009-30 zo dňa 20. mája 2009 do rozhodnutia o uložení sankcie).

Z uvedeného vyplýva, že napadnuté rozhodnutie odporkyne bolo vydané v jednoročnej prekluzívnej lehote podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.

Najvyšší súd nepovažuje za dôvodnú ani námietku navrhovateľky, že odporkyňa vydala napadnuté rozhodnutie po uplynutí trojmesačnej lehoty na uloženie sankcie, ktorá začína plynúť odo dňa doručenia rozsudku Najvyššieho súdu č. k. 8SŽ/6/2009-30 zo dňa 20. mája 2009. Podľa § 64 ods. 6 veta druhá zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009, ak súd rozhodnutie rady zruší a vec vráti na nové konanie, Rada rozhodne o sankcii najneskôr do troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia Najvyššieho súdu. Rozsudok Najvyššieho súdu č. k. 8SŽ/6/2009-30 zo dňa 20. mája 2009 bol odporkyňi doručený dňa 11. júna 2010. Napadnuté rozhodnutie č. RP/37/2010 bolo vydané dňa 06. júla 2010. Z uvedeného vyplýva, že Rada o sankcii rozhodla v lehote troch mesiacov, v súlade s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z.

Rozhodnutie č. RP/39/2009 zo dňa 08. september 2009, ktorým odporkyňa za uvedené porušenie zákona uložila navrhovateľke pokutu vo výške 10.000,- eur, bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8SŽ/6/2009-30 zo dňa 20. mája 2010 a vec bola vrátená odporkyňi na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo veci znovu rozhodla rovnako a napadnutým rozhodnutím č. RP/37/2010 zo dňa 06. júla 2010 opätovne uložila navrhovateľke za porušenie povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. (§ 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009) pokutu vo výške 10.000,- eur.

Podľa § 250j ods. 3 OSP v spojení s § 250i ods. 2 OSP súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisu správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch súd nie je viazaný.

Zákon o vysielaní a retransmisii v znení účinnom ku dňu 14. decembra 2009 obsahuje nasledovnú právnu úpravu:

Podľa § 32 ods. 12 zákona o vysielaní a retransmisii (účinného do 14.12.2009):
„Vysielenie skrytej reklamy a skrytého telenákupu sa zakazuje“.

Podľa § 32 ods. 13 zákona o vysielaní a retransmisii (účinného do 14.12.2009):
„Skrytá reklama a skrytý telenákup na účely tohto zákona je slovná alebo obrazová informácia o tovare, službe, obchodnom mene, ochrannej známke, prípadne o činnostiach výrobcu tovarov alebo poskytovateľa služieb v programe, ak vysielať túto informáciu v rámci programu zámerne využíva na reklamné účely, čím môže uviesť verejnosť do omylu o podstate tejto informácie. Táto informácia sa považuje za zámernú najmä vtedy, ak sa uskutočňuje za odplatu alebo za inú protihodnotu“.

Zákon o vysielaní a retransmisii v znení účinnom ku dňu 15. decembra 2009 obsahuje nasledovnú právnu úpravu:

Podľa § 31a ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii: „Mediálna komerčná komunikácia je na účely tohto zákona zvuková, obrazová alebo zvukovo - obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby alebo dobrú povesť fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť a

a) je poskytovaná, ako súčasť programu alebo program sprevádza za odplatu alebo za podobnú protihodnotu alebo na účely vlastnej propagácie alebo,

b) je programovou službou určenou výhradne na reklamu a telenákup alebo programovou službou určenou výhradne na vlastnú propagáciu“.

Podľa § 31a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii: „Mediálna komerčná komunikácia zahŕňa najmä reklamu, telenákup, sponzorovanie, umiestňovanie produktov, programovú službu určenú výhradne na reklamu a telenákup, programovú službu určenú výhradne na vlastnú propagáciu a dlhšie reklamné oznámenie podľa § 35 ods. 8“.

Podľa § 31a ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii: „Skrytá mediálna komerčná komunikácia je zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby, ochrannú známku, obchodné meno alebo aktivity fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť, ak vysielateľ alebo poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie túto informáciu v rámci programu zámerne využíva na propagačné účely a mohla by vzhľadom na svoju povahu uviesť verejnosť do omylu o podstate tejto informácie. Táto informácia sa považuje za zámernú najmä vtedy, ak sa uskutočňuje za odplatu alebo za inú protihodnotu“.

Podľa § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.: „Skrytá mediálna komerčná komunikácia je zakázaná“.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, v prejednávanom prípade je spornou otázkou, podľa akého právneho predpisu mala odporkyňa o uložení sankcie rozhodnúť, teda či bolo potrebné aplikovať zákon č. 308/2000 Z. z. účinný do 14. decembra 2009 (zákon účinný v čase porušenia zákonnej povinnosti) alebo zákon č. 308/2000 Z. z. účinný od 15. decembra 2009 (zákon účinný v čase rozhodovania o porušení zákonnej povinnosti). Zákonom č. 498/2009 Z.z. bol s účinnosťou od 15. decembra 2009 zmenený a doplnený zákon č. 308/2000 Z.z.,

pričom prechodné ustanovenia upravili len niektoré špecifické právne inštitúty, ale neriešili aplikáciu zákona č. 308/2000 Z. z. ako celku.

Aj keď táto generálna úprava spôsobu aplikácie zákona č. 308/2000 Z. z. účinného od 15. decembra 2009 v jeho prechodných ustanoveniach chýba, pravidlá postupu v takomto prípade sú jednoznačne dané v právnej teórii, a tiež sú vymedzené aj platnými ústavnými princípmi.

Podľa článku 152 ods. 4 Ústava SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Súd je v konaní podľa článku 46 ods. 2 Ústavy SR pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy zodpovedný za to, že preskúma zákonnosť uloženej sankcie na základe princípov materiálneho právneho štátu.

Podľa článku 50 ods. 6 Ústavy SR trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Na rozdiel od retroaktivity súvisiacej s trestným konaním, ktorú Ústava Slovenskej republiky výslovne upravuje článkom 50 ods. 6, ochrana pred retroaktivitou právnych účinkov v ostatných veciach podľa právneho názoru ústavného súdu je implikovaná v princípe právneho štátu stanoveného článkom 1 ods. 1 Ústavy SR.

Ústava ustanovuje v čl. 1 ods. 1 právny základ pre uplatňovanie verejnej moci v Slovenskej republike, ako aj právny základ v spojení s čl. 1 ods. 1 pre správanie všetkých osôb. Podľa prvej vety tejto ústavnej normy: „**Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.**“ Každé z použitých slov má za cieľ vyjadriť istú kvalitu s konkrétnym obsahom.

Absolútnym základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je **presadenie koncepcie materiálneho**, nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR požiadavku materiálneho právneho štátu osobitne akceptoval v právnom názore, podľa ktorého: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princípy materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ods. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané.“ (pozri k tomu napr. I. ÚS 17/1999).

K imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka, **princíp právnej istoty** a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou čoho je i zákaz spätného (**retroaktívneho**) pôsobenia právnych predpisov. V podmienkach demokratického štátu, kde vládnu zákony a nie subjektívne predstavy ľudí a z požiadavky právnej istoty jednoznačne vyplýva záver, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia **pôsobia iba do budúcnosti a nie do minulosti**. V prípade ich spätného pôsobenia by sa vážne narušila požiadavka na ich bezrozpornosť, ďalej na všeobecnú prístupnosť (poznateľnosť), čím by nevyhnutne dochádzalo k situácii, že ten, kto postupuje podľa práva, by nemal žiadnu možnosť zoznámiť sa s obsahom budúcej právnej normy, ktorá by napríklad jeho konanie podľa platného práva v minulosti vyhlásila za protiprávne, resp. za právne neúčinne. To by teda znamenalo, že jednotlivé subjekty práva by nemali istotu, či ich konanie podľa platného a účinného práva v dobe, kedy došlo k nemu, nebude neskoršie (po prijatí nového právneho predpisu) ex tunc posudzované ako protiprávne alebo právne neúčinné, s vylúčením ochrany nimi riadne nadobudnutých práv v minulosti (v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou).

Poukazujúc na uvedené, prihliadnuc aj na čl. 6 a 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11, vyplýva, že odporkyňa mala o uložení sankcie rozhodnúť podľa zákona platného a účinného v čase porušenia zákonnej povinnosti navrhovateľom, teda podľa zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009. Neskorší zákon mohla použiť len, ak by to bolo pre navrhovateľa priaznivejšie. Takýto dôvod aplikovania neskoršej právnej normy však z napadnutého rozhodnutia nevyplýva.

K dôvodnosti správnej úvahy Rady v časti definície skrytej reklamy a vlastnej propagácie Najvyšší súd vychádzajúci zo zisteného skutkového stavu a zákonných ustanovení

má za to, že výklad zákona, ktorý si osvojila odporkyňa treba považovať za príliš **zúžený až dogmatický**.

Za vlastnú propagáciu sa nepovažuje oznámenie vysielateľa, ktorým informuje verejnosť o vlastnom programe. (§ 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14. decembra 2009).

Čas venovaný vlastnej propagácii vrátane oznámení vysielateľa o vlastnom programe sa na účely § 36 a 37 do vysielacieho času vyhradeného reklame nezapočítava. (§ 37a ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14. decembra 2009).

Podľa najvyššieho súdu, ide o vlastnú propagáciu vlastného programu, ktorá má za úlohu získanie pozornosti verejnosti na vlastný program.

Oznam vo verejnom záujme na účely tohto zákona je krátky oznam nepolitického subjektu zameraný na **šírenie osvety**, najmä v oblasti zvyšovania právneho vedomia, bezpečnosti na cestách alebo ochrany spotrebiteľa, zdravia, prírody, životného prostredia, či kultúrneho dedičstva (§ 37a ods. 4 zákona č.308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14. decembra 2009).

Ak bližšie nazrieme na spôsoby, akými sa dnes šíria poznatky a informácie medzi ľuďmi, potom môžeme osvetu definovať ako činnosť na systematické oboznamovanie verejnosti s novými a dôležitými poznatkami o spoločnosti a jej fungovaní.

Priama voľba prezidenta v Slovenskej republike je nepochybne spoločenskou udalosťou, ktorá sa opakuje raz za päť rokov.

Odporkyňa sa podľa najvyššieho súdu stále nevysporiadala s ustanovením § 37a ods. 2 a 4 zákona č. 308/2000 Z.z.

Najvyšší súd sa nestotožňuje ani s dôvodmi napadnutého rozhodnutia pokiaľ ide o spôsobilosť uviesť diváka do omylu o podstate informácie. Túto časť skutkovej podstaty správneho deliktu odporkyňa odôvodnila v podstate úvahou, že v spravodajskom programe divák nepredpokladá výskyt informácií propagačného charakteru a že pri sledovaní

spravodajského programu divák nie je pripravený na informáciu priamo propagujúcu program vysielateľa, nakoľko od takéhoto programu očakáva predovšetkým spravodajské informácie.

Tu treba uviesť, že posudzovaný program uskutočnený z prezidentského predvolebného štúdia navrhovateľky mal nesporne publicisticko-informačný charakter, pričom v tomto smere mala informácia o programe jasné rozlišovacie znaky. Nemožno nevziať do úvahy, že v čase konania volieb, v ktorých občania realizujú jedno zo svojich základných ústavných práv, informácie charakteru, ako boli prezentované v spornej časti relácie, nemôžu byť pre diváka prekvapivé.

Najvyšší súd informovanie o pripravovanej mimoriadnej relácie Na telo (o predvolebnej diskusii s kandidátmi na prezidenta SR) **nepovažovať nijak inak ako za program vo verejnom záujme.**

A takto, potom nemohlo dôjsť ani k naplneniu skutkovej podstaty vysielania skrytej reklamy a následnému sankcionovaniu zo strany odporkyne.

Najvyšší súd k tomuto názoru ešte považuje za potrebné dodať, že rozsudkom z 20. mája 2010 č. k. 8SŽ/6/2009-30 nezrušil predchádzajúce rozhodnutie Rady v danej veci č. RP/39/2009 z 08. septembra 2009 preto, aby odporkyňa polemizovala s jeho právnym názorom tam vysloveným alebo aby svoje rozhodnutie viac odôvodnila, ale preto, že bolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, čo znamená, že právny názor odporkyne bol nesprávny; nie je pritom úlohou správneho orgánu podávať výklad právnych predpisov; táto úloha správneho orgánu neprináleží. Taktiež treba dať do pozornosti odporkyne, že dostatočnosť odôvodnenia nespočíva v jeho kvantite ale v jeho presvedčivosti a v odôvodnení rozhodnutia odporkyne táto presvedčivosť chýba.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté rozhodnutie odporkyne podľa § 250q ods. 2 OSP a § 250j ods. 3 v spojení s § 250l ods. 2 OSP musel znova zrušiť a vec jej vrátiť na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude hlavnou úlohou odporkyne na zistený skutkový stav aplikovať zákon o vysielaní a retransmisii v znení účinnom v čase, kedy sa posudzovaný skutok stal, t. j. ku dňu 17. marca 2009. Najvyšší súd taktiež dáva do pozornosti ustanovenie § 250r OSP,

podľa ktorého, ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, je správny orgán pri novom prejednaní viazaný právnym názorom súdu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 OSP tak že úspešnej navrhovateľke priznal právo na ich náhradu v sume 302,68 eura, ktorá suma pozostáva z náhrady za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom 16.08.2010 a podanie opravného prostriedku 20.08.2010) 1 úkon á 120,23 eura + 2 x režijný paušál á 6,95 eura (správne malo byť 7,21 eura), t. j. spolu 254,36 eura + 19 % DPH, spolu 302,68 eura.

Najvyšší súd náhradu trov právneho zastúpenia priznal na základe ich vyčíslenia navrhovateľkou (§ 151 ods. 1 OSP v spojení s § 211 ods. 2 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP), a v súlade s § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a/ a d/, a § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom od 01.06.2010 a výškou výpočtového základu na rok 2010, ktorým je podľa § 1 ods. 3 cit. vyhlášky priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka (ďalej len „výpočtový základ“).

V súlade s § 149 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP náhradu trov konania zaplatí žalovaný na účet právneho zástupcu žalobkyne.

P o u č e n i e : Pr o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 25. novembra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková